

Prettig gestoorde ontmoetingen

VOOR MENSEN MET EEN SLECHT KARAKTER

Prettig
gestoorde
ontmoetingen

Jules
Grandgagnage

Schrijver: Jules Grandgagnage

Coverontwerp:

ISBN:

© Jules Grandgagnage

1 De invasie

Eigenlijk hadden we iets anders verwacht. Groene mannetjes met antennes op hun hoofd. Insecten met penissen. Humanoïde robots. Maar zoiets? Mevrouw Kweekpeer verwoordde het op de radio heel treffend. Ze zei:

'Op zoiets waren we niet voorbereid.'

Eigenlijk overdreef ze wat. Natuurlijk had ieder van ons al eens over ufo's gehoord. Het waren vliegende schotels of sigaarvormige dingen die regelmatig door zonderlingen werden waargenomen. Maar in ons dorp zag niemand ze vliegen, en werden er dus geen gezien. Wij zijn een nuchter volkje (behalve de pastoor die wat kinds wordt). U kan zich dus voorstellen wat een schok die ufo's voor ons waren. Mevrouw Kweekpeer zei het treffend in haar interview. Ze zei:

'Ik ben er kapot van.'

Zelf slaap ik sinds die dag erg onrustig. Om het uur schiet ik wakker. Ga aan het raam staan. Kijk in de duisternis. Niks te zien natuurlijk, maar het brengt me wat tot rust. Zo zijn er velen in mijn geval. De slager, die anders slaapt als een os, ligt heel de nacht wakker

naar het plafond te staren. Zelfs achter zijn toonbank geeft hij nu een wakkere indruk. Alleen: hij verkoopt niets meer. Ik denk dat de mensen een beetje schrik van hem hebben: de hele dag staat hij als een automaat joekels van messen te slijpen. En als je hem aanspreekt, komt er schuim uit zijn mond. Eigenlijk ben ik nog een van de gelukkigen. Ik kan mijn ervaring een beetje van mij afschrijven.

Ik stond dus, zoals heel onze straat, te kijken naar de zes naderende schotels. Het liep al tegen de avond, en we zagen duidelijk de hele batterij kerstlampjes onder de romp van elk toestel. Ik herinner me nog dat de pastoor zich bezorgd maakte dat ze tegen zijn toren aan zouden vliegen.

'Ach,' zei ik, 'wees gerust, die mannen weten wel wat ze doen!'

'Mannen?' lachte Vanessa, onze straatvamp, 'Waarom denk je dat het mannen zijn? Het kunnen best vrouwelijke wezens zijn!'

'Dat weten we direct, als er toch één tegen de pastoor zijn toren aan knalt', bulderde de slager. Ja, toen kon hij nog lachen.

'We moeten een teken geven', zei de pastoor. 'Misschien zijn het wel heidenen. Laat ze horen dat we christelijke mensen zijn. Zing

psalm 24 gebed 33 vierde regel van rechts!' Enkelen zetten aarzelend een vaag gebrom in, om de pastoor plezier te doen. Hij is ook al zo oud, onze pastoor, dat hij niet eens meer weet dat er niemand naar zijn kerk komt.

Het gebrom deinde uit. Alsof we het afgesproken hadden, hield iedereen zich ineens muisstil.

Je kon een speld horen vallen. We hadden dus ook geen moeite om de tachtigjarige heer Van Kranegem te horen vallen, die de spanning niet meer aankon. Hij bezeerde zich lelijk aan zijn elleboog en werd zo het eerste slachtoffer van de indringers. Hij zou niet de laatste zijn.

Een schotel scheidde zich af van de groep van zes, en dook steil naar beneden. Recht op ons af.

'Daar komt er een!' krijste Vanessa. Ze wierp zich op de grond en maakte zich zo plat mogelijk, wat door haar D-cup niet meeviel. Ik bleef stoer rechtstaan achter een lantaarnpaal en keek toe hoe de schotel over de weide van boer Smeets gleed. Vlak voor ons verbijsterd groepje bleef ze staan, of liever: hangen, zo'n metertje van de grond. De kerstlampjes flikkerden aan en uit. De kinderen begonnen te wenen en Vanessa kreeg een hysterische

bui. Dat had ze wel meer, als er iets vlak voor haar bleef hangen.

'Zwijg,' siste de slager, 'je maakt het alleen maar erger!' Maar ze bleef krijsen. Zij werd daarmee het tweede slachtoffer. Er zouden er nog meer volgen.

Buiten het gekrijs van Vanessa, het geblaf van de honden en het angstige gerommel in onze darmen, was het muisstil. We verwachtten nu elk ogenblik een buitenaardse te zien verschijnen. Iedereen was tot het uiterste geconcentreerd. Wat we nu gingen beleven belofde de meest intense ervaring te worden van heel ons leven. Onze zintuigen stonden op scherp. Elk seconde zou in ons geheugen gebrand blijven. Van de spanning durfden we nauwelijks adem te halen. Dat werd de vijfenzeventigjarige weduwe Spanlaeken fataal. Door het zuurstofgebrek viel ze achterover in de armen van vuile Mon, waar ze later mee zou trouwen. Daarmee werd zij het derde slachtoffer.

De schotel bleef roerloos hangen. Af en toe kwamen er pruttelende geluiden uit.

Ik schraapte mijn keel en zei: 'Misschien is dat hun manier van praten. Als we nu eens proberen contact te maken?'

Dat vond iedereen een uitstekend idee. We begonnen energiek te pruttelen. Het verlichtte de spanning wel wat, maar de schotel bleef stom.

De patstelling werd doorbroken door boer Smeets. Hij rukte met zijn beerkar op tot vlak bij de schotel en riep: 'Als ge nu niet maakt dat ge van mijn veld af zijt, dan zet ik de kraan open!'

De schotel schoof wijselijk op tot achter de gracht, die het eigendom van boer Smeets afbakende. We beloonden Smeets met een applaus.

'Die vreemden zullen nogal onder de indruk zijn van onze technologie', glunderde de boerin. 'Tien tegen één dat ze op Mars zoiets niet hebben!'

Ik was er niet zo gerust in.

'Volgens mij hebben die mannen nog een joker achter de hand', fluisterde ik. Mijn woorden waren nog niet koud, of de kerstlampjes begonnen tegen hoge frequentie te flikkeren. Het licht was zo fel, dat we onze ogen ervoor moesten afschermen. Vanessa kreeg het nu pas echt moeilijk. Ze zette haar sirene op volle kracht open. Het was niet meer te harden. De pastoor, die ook The exorcist had gezien, begon onmiddellijk een uitdrijving

met wijwater en koeienvijgen, maar het hielp niet veel. Ten slotte werd hij er zo zenuwachtig van, dat hij Vanessa een dreun gaf met de bijbel. Ze zweeg. Opgelucht haalden wij adem. Intussen was er een deurtje onder de schotel open gegaan. Nu zou het gaan gebeuren.

De eerste die er uit kwam, was mijn grootvader. Op zich was dat heel opmerkelijk, want hij was al tien jaar dood.

'Dag jongen,' zei hij, 'alles kits?'

Stiekem kneep ik heel hard in mijn arm. Het hielp niet. Grootvader bleef leven.

'Dit kan niet,' probeerde ik, 'u bent immers dood!'

'Wie zegt dat?' beet hij me toe. Grootvader was altijd nogal kortaf geweest.

'De dokter, de pastoor. Iedereen.'

'Geloof niet alles wat ze zeggen, jongen. Sta ik hier of sta ik hier niet? Wel?'

'U staat er.'

Grootvader glimlachte en veranderde in een hoogzwangere vrouw.

'Hallo, hier ben ik weer!' riep ze vrolijk.

Met "ik" bedoelde ze Katrien, de overleden vrouw van de slager.

'Dag beer van me!'

Ze liep op haar echtgenoot toe en gaf hem een smak. We zagen hoe hij haar met grote ogen aanstaarde. We zagen ook dat er een groot slagersmes in haar rug stak. Ze trok het eruit en zei:

'Hier, dat was ik nog vergeten terug te geven. En nu moet je me verontschuldigen, want ik moet bevallen van het kind van onze buurman.' Ze liep de wei in en veranderde in een koe. Op een bed van madeliefjes bracht ze een kalf ter wereld. Pas toen begrepen we dat de indringers een loopje met ons namen.

We gelastten de pastoor om ook enkele wonderen te doen. Onze beschaving moest in hocus pocus zeker niet onderdoen voor die bezoekers.

De pastoor spartelde eerst tegen.

'Ik ben wat roestig geworden', zei hij. 'Het is al zo lang geleden.'

'Een wonder!' eisten wij.

'Nou goed.'

Hij ging op zijn hoofd staan en klapte zijn voeten tegen elkaar. De schotel sidderde.

'Ga door, ga door!' schreeuwden wij.

Hij liep op het kalf toe en gaf het een slok wijwater. Het kalf gaf een knal van een boer. De schotel deinsde verder achteruit.

'Geef ze nu de genadeslag!' adviseerde ik vanachter mijn lantaarnpaal.

'Geduld, mijn zoon, geduld.'

Hij stak voorzichtig zijn hand uit naar de schotel.

'Tik, jij bent hem!'

We hadden de pastoor nog nooit zo hard zien lopen. Hij tilde zijn soutane op, hupte over de gracht en riep sarrend: 'Pak me dan, als je kan, pak me dan als je kan!'

De schotel verloor kostbare seconden, doordat ze zoiets niet had verwacht. Toen ze dan toch de achtervolging inzette, was de pastoor al in de stallen van boer Smeets. Die stond daar te wachten met zijn beerkar. Boer Smeets zou later vertellen dat hij gemikt had op de open deur. Toen hij het ventiel opende, hielden wij de adem in. Het lot van de westerse beschaving hing nu immers af van de vaste hand van boer Smeets. Het pruttelde eventjes, maar toen schoot een krachtige straal in de richting van de schotel.

'Eén - nul!' riep boer Smeets triomferend..

'Joehoe! Recht in de roos!' schaterde de pastoor. De schotel waggelde onzeker achteruit, maakte, door de beer bevangen, enkele bokkensprongen en verdween uit het zicht.

Ik kwam achter mijn paal te voorschijn en zette een vingertje.

'En kom nooit meer terug!' riep ik. 'We moeten jullie soort hier niet hebben!'

Dat was verleden week. Sindsdien zijn er erg vreemde incidenten gebeurd. De pastoor werd zwanger, Vanessa is gestopt met krijsen en dat van de slager, dat weet u al. We gaan nu zeker niet meer naar de kerk. Vorige zondag stond Elvis er gospels te zingen met Bing Crosby, en gisteren voer de Titanic door onze straat. Geloof me vrij, er is hier iets niet pluis. Volgens mij hebben die bezoekers er iets mee te maken. Ze willen de score gelijk maken. Maar wij blijven op onze hoede. Dit is onze bol. Dat ze elders hun kunstjes vertonen.

2 Mijn vriend Harry

De laatste keer dat ik mijn vriend Harry zag, was op dat feestje bij de eerste minister. Mijn vermoeden dat hij niet aan de kost kwam als hondenkapper (wat hij altijd beweerde) werd daar bewaarheid. Ik verdacht er hem namelijk al lang van een spion te zijn. Welnu, toen ik hem op dat feest een onderbroekendans met de eerste minister zag uitvoeren, viel me meteen het draadje op dat uit zijn gulp stak. Dit zit niet snor, dacht ik. Met de nodige discretie verdween ik met de vrouw van de premier in haar slaapkamer en liet me, om veiligheidsredenen, volledig door haar uitkleden. Toen ze er zeker van was dat ik geen elektronische apparatuur op mijn lichaam verborg, kropen wij onder de lakens. 'Mevrouw,' zei ik, terwijl ik zenuwachtig haar linkertepel kneedde, 'mevrouw, het land is in gevaar. Harry heeft iets uit zijn broek hangen.' 'Goeie God,' kreunde ze, terwijl ze zich angstig tegen me aandrukte, 'Harry, of all people... Harry?'

Ik knikte. Ze barstte in huilen uit. Verdorie, dacht ik, zo dadelijk gaat ze me nog opbiechten dat ze met Harry al eens een vertrouwelijk gesprek heeft gehad. Over de meest efficiënte vlooiensband, of hoe je je hond snel gootzindelijk kunt maken. Ik mag er niet aan denken dat de pers daar weet van krijgt! Ik liet haar wat snotteren en bedacht ondertussen hoe ik mijn land van dienst zou kunnen zijn. Moest ik Harry zelf aanpakken? Eerlijk gezegd was ik daar wel een beetje benauwd voor. Hondenkappers zijn vuile vechters. Alhoewel, nu hij in zijn onderbroek stond, was het gevaar klein dat hij me met een tondeuse of een bus haargel te lijf zou gaan. Nee, beter was het om anderen dat gore zaakje te laten opknappen.

'Mevrouw, mevrouw!' riep ik onder het laken, 'Hou daar eens mee op, ik moet even uw telefoon gebruiken.' Met tegenzin stopte ze met op mijn tenen te zuigen. Zoals wel vaker voorkomt bij vrouwen van middelbare leeftijd, die te vroeg van de moederborst werden weggerukt en op latere leeftijd een onbevredigend seksleven hebben (de premier houdt van vluggertjes) moest ze eigenlijk altijd iets in haar mond hebben.

Ze dook op met haar duim in haar mond.

'Hier, neem een muntje', zei ik. Voor noodgevallen heb ik er altijd enkele bij.

Dat telefoontje was vlug gepiept. Vijf minuten later belde de wijkagent aan met de vraag of er soms spionnen in onderbroek op het feest waren. Harry ging meteen door de knieën en bekende alles. De oliecrisis, de smokkel van kruisraketten, het stelen van de kerstboom uit de voortuin van Eddy Wally, het failliet van de metaalsector en de hijgtelefoontjes naar de dochter van de bakker. Maar nog was de wijkagent niet tevreden.

'Beken, schorem!' siste hij. Hij had waarschijnlijk teveel naar Amerikaanse politieseries gekeken, want hij kreeg grote zweetvlekken onder zijn armen en sprak met een vreemd accent.

'Beken dat je van Emi een ei gestolen hebt!' Emi was een struisvogel. Pas een jaar nadat de wijkagent ze had gekocht, legde ze eindelijk een ei. Maar nog voor hij het ding kon verzilveren, werd het uit de broedbak onder zijn bed gestolen. Sindsdien liep alles mis. Zijn huwelijk op de klippen (Anna ging er met een zigeuner vandoor en legt nu Tarotkaarten aan de Middellandse Zee), Emi weg (waarschijnlijk verliefd geworden op een boerenpaard dat haar het hof maakte), alles,

alles liep fout. Nu ik er aan denk: hij werd ook geschorst wegens milieuoverlast (hij waste zich niet meer), zodat hij eigenlijk geen agent meer was.

Hoe dan ook, zijn methode was heel effectief. Harry was inderdaad de ontvreemder van het ei.

'Ik heb het aan een vrouw gegeven', bekende hij snikkend.

'Aan wie, aan welke vrouw?'

'Aan de first lady.'

'Die van de Verenigde Staten?'

Harry knikte.

Ik besepte plots dat hier een knikker aan het rollen werd gebracht waar heel wat stront aan zat.

Ik greep naar mijn voorhoofd. Hoe kon ik nu zo stom zijn? Natuurlijk, ik had het moeten zien aankomen. De hondenkapperszaak. Wie kwam vorige week, tijdens de kermiskoers "Om ter eerste rond de kerk, wie er wint die krijgt er werk", uitgeschreven door het ministerie van tewerkstelling, doodleuk met haar witte poedel binnenwaaien? En dat terwijl de hele wereld weet dat ze alleen een kat in dat Witte Huis hebben? De first lady! Ik herinner me nog goed hoe ze binnen kwam. Ik las de krant en zij had een roze hoed op waar

"Bill forever" op stond. In haar vrije linkerarm droeg ze een mandje met het opschrift TOP SECRETS FROM ()IUM.

Haar topadvocatenhand hing nonchalant over enkele letters, zodat ik niet alles kon lezen. Op dat ogenblik, daar ben ik zeker van, was het mandje nog leeg. Maar toen ze met die phony pet terugkwam (met zijn haar in de war!) pilde het uit en lag er een doek over.

Ik nam de eerste minister terzijde.

'Meneer de minister,' zei ik, 'kan ik u even spreken?' Aan mijn ernstig gezicht zag hij dat het menens was. Hij trok inderhaast zijn broek terug op en volgde me naar het toilet.

'Zing wat', zei ik toen we in de kleine ruimte samengeperst stonden. 'Zing. De muren hebben oren.' Hij bleef stom kijken.

'Microfoons,' fluisterde ik, 'overall... zelfs achter uw bed, ter hoogte van het nachtlampje, vertrouw niemand, meneer de minister, niemand... en zing nu, zing!'

Hij zoemde een aria uit "La chipolata" van Rastavitchow (het andante met die mooie strijkkpartij) terwijl ik hem de situatie uitlegde. 'Kijk, het zit zo. Ik zal niet in detail gaan, maar in hoofdzaak komt het er op neer dat een schandaal met een struisvogelei de internationale betrekkingen danig in de war

kan sturen. Onze NAVO- bondgenoten zullen ons verwijten dat we onze eieren en geheimen niet goed genoeg bewaren.'

'Dat begrijp ik.' (Elke keer dat hij iets zei zette ik de aria naadloos voort).

'En bovendien, meneer de minister, staat Bill op het ogenblik nogal zwak in de senaat. Het feit dat zijn vrouw Belgische zuivelproducten importeert en zo de binnenlandse markt torpedeert, zal zijn imago zeker schaden.'

'Wat stelt u dan voor, meneer...?'

'Zeg maar meneer, voor uw eigen veiligheid', bromde ik.

'Goed, meneer, wat stelt u voor dat we doen?'

'Harry kan zijn mond voorbijpraten. We zullen hem ofwel moeten uitschakelen, ofwel moeten afkopen. Ik stel voor om hem naar onze kant te lokken. Geef hem een aandeel in Belgische chocolade, dat zal hem wel zoet houden. Nu, wat betreft de wijkagent, die vormt een groter probleem. Hij is erg labiel, ziet u. Sinds zijn ei en zijn vrouw verdwenen. Hij zal alleen zwijgen als hij dat ei terug heeft.'

'Komt in orde. Ik telefoneer even naar Australië, ik heb daar nog enkele relaties in de struisvogelfarms. Maak u niet ongerust, dat komt dik in orde. Ik zorg voor een perfecte replica.'

Zoals gezegd, was het bij die gelegenheid dat ik Harry voor de laatste keer zag. Toch blijf ik met vele vragen zitten. Harry werd geboeid weggebracht door de afgedankte wijkagent. Maar die beweert dat Harry onderweg met een smoes (de oude "Ik zou even moeten"-smoes) wist te ontsnappen. Heeft hij werkelijk zijn aandeel in Côte d'or ontvangen? Is hij daarmee misschien een hondenkapperszaak begonnen ergens in een Cubaanse achterbuurt? Of heeft de Belgische staatsveiligheid hier iets mee te maken? Ik kan u wel zeggen dat ik sindsdien erg slecht slaap.

3 Jungle Jack

Niets liet vermoeden dat het kleine, bleke kereltje ooit nog een beroemd ontdekkingsreiziger zou worden. Zijn moeder, een alcoholiste met wintervoeten, zou later getuigen in National Geographic dat haar zoontje zelfs zijn eigen sokken niet kon vinden. Mogelijk was het daarom dat hij na zijn expeditie op Groenland twee kleine tenen moest laten afzetten. Hoe dan ook, Jungle Jack maakte al op zeer jonge leeftijd uit dat er voor hem maar één beroep geschikt was. Als iemand hem vroeg wat hij later wilde worden, zei hij steevast: apotheker.

Elke dag zat hij te rommelen in het medicijnkastje. Met vaders tandenbekertje als geïmproviseerde vijzel mengde hij de poeders, zalfjes en dies meer tot nieuwe producten. Deze probeerde hij dan uit op insecten zoals kakkerlakken en wandluizen. Toen zijn moeder in haar badkuip een mestkever met versnelde haargroei vond, was het spelletje uit.

'Jack, dit moet gedaan zijn.' Dat waren haar precieze woorden.

Sinds die dag verlegde Jack zijn interesse naar andere gebieden. Een tijdje liep hij achter de meisjes aan, zonder succes. Daarna maakte hij een reeks kuilen in de achtertuin. Zijn plan was om atoombunkers te bouwen voor de hele straat, zodat hij in geval er een oorlog uitbrak in één slag rijk zou zijn. Zijn vader moedigde hem daartoe aan, totdat hij de gasleiding doorstak. Na deze ervaring trok Jack zich terug op zijn kamer. Daar was het dat hij de smaak te pakken kreeg voor avontuurlijke reizen. Hij las Robinson Crusoe in één ruk uit. Hij verslond Gullivers reizen. Hij consumeerde in hoog tempo alle vakliteratuur over ontdekkingsreizen, van Marco Polo tot Neil Armstrong. Stilaan vatte hij het plan op om ook iets te ontdekken. Al was het maar een klein rotspuntje, een plekje woestijn, een stukje onontgonnen diepzee, het kon hem niet schelen wat. Zijn onderwijzer had er geen oren naar.

'Onzin, Jack,' zei hij, 'alles is al ontdekt. Je bent honderd jaar te laat geboren!'

Maar Jack zette door. Om te beginnen liet hij zijn naam veranderen van Jaak Jansen in Jungle Jack. Hij kocht een mosterdkleurig

safaripak en oefende zich in overleving onder extreme temperatuurverschillen. Met zijn voeten in de koelkast en zijn hoofd in de oven. Hij at kevers en junkfood om zijn lichaam te harden. Hij waste zich niet meer. Op school weigerde hij nog te gaan zitten. In de turnles was hij sneller en taaier dan de anderen: hij deed drie push-ups i.p.v. twee en liep soms een hele ronde rond de zaal. Voor de mensen in zijn omgeving werd het duidelijk dat Jungle Jack zich op iets voorbereidde.

'Jack,' zei zijn moeder soms, 'o, Jack toch.' Dat waren haar precieze woorden. Maar Jack ging kordaat zijn eigen weg.

Op zestienjarige leeftijd trouwde hij een rijke Engelse die bij de kruidenier op de hoek al eens cottage cheese kwam kopen. Na hun huwelijk vertrok hij dadelijk op expeditie naar Nederland. Daar ontdekte hij, in de wildernis van Rotterdam, de laatste Hollander met een zachte g. Hij verscheepte dit zeldzame exemplaar naar de Zoo van Antwerpen en vertrok na het ontvangen van de ridderorde naar Groenland. Daar verspeelde hij niet alleen zijn twee kleine tenen, maar ook de rest van de expeditie, waaronder zijn vrouw die ook eens een keertje mee wou. Als enige erfgenaam van een immens fortuin zag je hem

de volgende jaren regelmatig in het casino van Knokke. Met bunny's op zijn schoot. Daar leerde hij een wijze les in verband met vrouwen. Je moest niet knap zijn. Je moest niet intelligent zijn. Je moest gewoon stinkend rijk zijn om succes te hebben. Het waren wilde jaren voor Jack, maar hij vergat zijn levensdoel nooit. Op vijftigjarige leeftijd (hij had toen al prostaatkanker) vertrok hij eindelijk met een luchtballon naar onbekende streken. In het mandje zaten:

- drie Ardense salami's
- een stokbrood, goed gebakken
- een hoop conserven
- een blikopener
- een vaatje trappist van Westmalle
- een meisje van plezier
- drie onderbroeken
- een zonnebril
- een sledehond
- een fototoestel
- een dagboek

Doordat we zijn dagboek terugvonden in zijn tuin, hebben we een goed idee van wat er zich die laatste week voor zijn verdwijning zoal heeft afgespeeld.

Maandag

Vertrek! Niemand wuift mij na. Ik troost me met een hap salami. Het regent wat. Waarom nam ik geen vuurtje mee? Ik warm me wat aan het meisje.

Dinsdag

Ik bereik de Atlantische Oceaan. Ik neem een foto van mezelf en de blikopener. Wat een avontuur!

Woensdag

Het meisje is verdwenen. Ze sprong overboord met het vat trappist. Wat een verlies! Ik probeer wat regenwater op te vangen in mijn handpalmen. Zo gaat de dag voorbij.

Donderdag

De wind zit tegen. Ik bevind me opnieuw boven mijn eigen tuin. Ik maak me ongerust. Op die manier ontdek ik niks. Ik blaas de ballon wat harder op. Heb sledehond opgegeten.

Vrijdag

Ik zit een eind boven de wolken. Zag sigaarvormig voorwerp. Bestuurder wenkte me. Besloot hem te volgen.

Zaterdag